

Skaktens Skygger

Fanget – Forfulgt – Fortabt

I det tomme mørke findes kun de dæmoner, du selv tager med.

4 minearbejdere sidder en dag fast i den elevator, som skulle transportere dem til deres underjordiske arbejdsplads. Mens de venter på hjælpen, begynder virkeligheden at flyde sammen med gamle minder. Stemmer fra en fortrængt fortid begynder at hviske til dem, og ud af skyggerne begynder skikkelser, som de havde håbet at de aldrig skulle se igen, at tage form.

Hvor længe kan et menneske holde det fortrængte stangen? Hvad er prisen for at se fortiden i øjnene? Og hvor meget smerte kan en sjæl bærer? I det tomme mørke venter svaret...

Zeta-minen

At terraforme og kolonisere Mars har været det største projekt menneskeheden nogensinde har kastet sig ud i. Ledet af de forenende koncerner har millioner af immigranter indrettet sig i underjordiske byer, imens de arbejder for at overfladen kan blive beboelig. En af de mange miner, som bidrager til dette projekt er Zeta-minen. Når de nye arbejdere kommer med toget, finder de en lang række af mennesker foran et massivt elevatorårn. De er tavse, fordybet i tanker. Nogle står nervøst og tripper imens andre har deres øjne fikseret på det dyb, der snart vil opsluge dem. Kun de færreste ser den ildevarslen besked "lad alt håb fare", der er blevet ridset ind i bjælken over den tunge metalport. Hold for hold træder de ind i elevatoren, gitteret lukker sig bag dem og som i en forsejlet kiste bliver de fragtet dybt ned i Mars indre. For enden af denne rejse finder de en skjult underverden: Travle byer af stål, beton og tandhjul. Et sted hvor glødepærer erstatter solens stråler og hvor dampfløjten marker dagens begyndelse og slutning. I starten har man svært ved at finde sig til rette; ens krop gør ondt, alle minegangene ligner hinanden, og de vilde fester holder en vågen om natten. Men efter et stykke tid falder man ind i minens evige rytme: Ens bevægelser bliver mekaniske, man bliver fortrolig med den underjordiske labyrint og de hæmningsløse

stunder bliver dagens højdepunkt. Når fyraftenen og det nye hold befrier en fra arbejdet, tager man direkte til minebyernes underholdningssektioner. Ligesom holdskiftet får minearbejdet til at køre i døgndrift, så stopper arbejdernes fest aldrig. Her findes en farlig kombination af prostitution, spil og rusmidler, og de fleste når at bruge deres dagsløn før fløjten kalder dem på arbejde igen. Men imellem rækkerne af søvngængere kan man finde enkle øjne, hvor der brænder en ild. Og hvis man lytter godt efter, kan man overalt høre en svag hvisken. En hvisken, der snart vil blive til et kampskrig. Ja, hvis man tvinger øjnene mod denne underverden kan man se starten på en revolution.

Eventyret om den lille pige og ildfluerne

Der var engang en lille pige, der kendte til en skat. Her snakker jeg ikke om en skat af guld og juveler, men af levende, magiske væsner: Nattens ildfluer. Hver aften ventede den lille pige tålmodigt på at de skulle tænde deres lys, og træde op til dans. Og hver aften viste de hende vej til de forunderlige steder som de voksne havde for travlt til at kunne finde. Steder hvor drømmeagtige eventyr udfoldede sig. De tog hende med på rejser gennem tusind verdener, stillede hende gåder som kunne optog hendes tanker i flere dage og gav hende stof til drømme og mareridt.

Den lille pige havde en far, hvis ansigt var blevet gråt af bekymringer. Der blev mindre og mindre arbejde at få, og alting blev dyrere og dyrere. Det var normalt dengang, så normalt at man kunne dele jordens folk op i to: Dem, der havde råd til at blive boende, og dem der måtte rejse. Hver dag blev store stjerneskebe fyldt med håbefulde og vemodige familier, som sagde farvel til den verden de kendte.

En aften var den lille pige ude og sejle i en skovsø med sin far. Han roede dem hen til en ø i midten af søen og her viste han hende stjernerne. Blandt de mange funkende lys, udpegede han en lille rød prik: På den prik venter der et bedre liv, sagde han. Først var hun bjergtaget, og kunne knap nok forstå at man kunne bo et sted, der var så lille og så langt væk. Så hun spurgte ham om der også ville være ildfluer det nye sted.

Han rystede på hovedet og kyssede hende på panden, uden at vide at hendes verden braste. Hun var tavs da de pakkede deres få ejendele, og da de tog den lange rejse op igennem skyerne. Hun var tavs da de kom til den larmende Lunastation, og heller ikke på rejsen mod den røde planet ville hun sige noget. Hun sad ved det lille vindue, og så hvordan deres gamle hjem blev mindre og mindre, for til sidst at forsvinde.

Da de landede på den nye verden, var der stor trængsel og alarm. Tusind mennesker talte tusind sprog, og de havde alle travlt med at komme på det rette tog. Og midt i alt denne forvirring forsvandt pigen. Hendes far havde kun sluppet hendes hånd et øjeblik, og pludselig, så var hun væk. Det ligger udenfor mine evner, at beskrive den følelse hendes far havde. Men prøv at forestil dig hvis en del af dig, f.eks. din arm, pludselig forsvandt og du simpelthen ikke vidste hvorhen. Så har du måske et fingerpeg. Faren glemte alt om sin dyre billet, og begyndte at lede hele stationen igennem. Fra den ene ende, til den anden og så en gang til.

Overalt så han børn, som var blevet væk fra deres forældre, men ingen af dem var hans lille pige. Han spurgte omkring sig, fik folk til at hjælpe med at lede og råbte hendes navn til hans stemme knækkede. Men hun var væk, og han måtte erkende det frygtelige: Strømmen af mennesker havde ført hende med sig. Til et tog. Et tog, som nu var langt, langt borte. Han så på listen over de mange toglinjer, som førte til hundred byer på denne fremmed verden. Og han vidste at han måtte lede. Således begyndte en årelang og rastløs søgen. Fra fra station til station og fra by til by. Overalt fandt han tabte menneskebørn, men ingen steder fandt han hende han søgte.

Han var blevet en gammel mand, da han endelig gav op. Han gemte sig i lastrummet på et skib, og rejste tilbage til den verden de forlod så mange år tilbage. Her fandt han deres gamle hus, der nu stod som et afsjælet legeme. Modløs og drænet for livskraft lagde han sig på gulvet, og det var ikke hans plan at rejse sig igen. Men skæbnen havde andre planer. Da natten kom bragte den en lille flok ildfluer med sig. Ivrigt fløj de omkring ham og satte sig på hans ansigt, som for at vække ham. Først prøvede han at jage dem væk, men de blev ved med at danse omkring ham og tvang ham til at åbne sine øjne. Og det han så var magi:

Foran ham gik ildfluerne sammen til én skikkelse, og han så sin datter tage form. Som et levende stjernebillede dansede hun først omkring ham, og så ud af huset. Ude af sig selv fulgte han efter, som en trøstende, der følger et fatamorgana, imens han prøvede at indhente hende. Hun førte ham længere og længere ud i skoven. Her viste hun ham alle de steder, der engang var rammen for hendes eventyr. Alle de steder, det var rammen for hendes tusind verdener. Til sidst dansede hun over skovsøen og standsede på den lille ø. Sanseløs kastede faren sig i vandet, og han var drivvåd da han grædende kastende sine arme om hende. Men ildfluerne blev spredt af hans omfavnelser og han greb kun den bare luft. Han faldt på knæ, og indså at det blot var en drøm. Og så alligevel. Da han så op igen så han tusinder af ildfluer, der kredsede omkring ham, som en orkan kredser om sit øje. Først nu så han den skønhed, som han før var blind for. Først nu forstod han hvilken skat han havde tvunget sin datter til at forlade. Og først nu vidste han, hvordan han kunne gøre skaden god igen.

I årene der fulgte, lagde børnene på de store skibe mærke til nogle små selvlysende væsner, der sneg sig med på rejsen. De flugte dem til den nye, røde verden, og spredte sig sammen med dem. I de underjordiske byer, i minerne og fabrikshallerne. I tunnellerne og på stationer. Overalt kan man se dem, hvis man blot kigger efter. Og det siges, at man i Mars mørke tunneller kan se en lille pige danse med dem.

Rebekka Ernst

Rebekkas fremtid så lys ud. Hele hendes barndom og alle teenageårene havde hun brugt på at studere, og som 25årig stod hun med en kandidat i medicin. Det havde lige så meget været hendes fars projekt. Siden hun var barn havde han undervist og vejledt hende for at hun nu kunne stå med dette eksamensbevis i hånden. Nu havde han skaffet en stilling til hende i hans privatklinik, og alt var gjort klar til en lovende karriere. Hun burde egentlig være lykkelig, men det var som om hun aldrig rigtig havde hjertet med i det hun lavede. Hun var flittig og kunne læse 12 timer i streg, men hun følte hun manglede noget meningsfuldt at tage sig til. Klinikken gik jo fint uden hende, og hun havde lyst til at skabe sit eget. Ikke bare følge hendes fars fodspor.

De boede i London, men Rebekka havde allerede rejst det meste af jorden rundt for at besøge diverse konferencer. Hun følte ikke rigtigt Jordan havde så meget mere at byde på. Hendes tanker kredsede om den nye verden, der var ved at tage form og hun følte en inderlig længsel hver gang hun fandt Mars i sin kikkert. Overalt hørte man historier fra kolonierne, især nu hvor en oprørsbevægelse havde rejst sig og erklæret Mars for en uafhængig republik. Rebekka elskede at høre de hjemvendte læger holde foredrag om de ekstreme vilkår i Mars underjordiske, krigshærget verden. Mange steder var sundhedssektoren brudt sammen og der gik historier om voldsomme epidemier, masseulykker og folk som døde af banale sygdomme. Rebekka følte en iver efter at tage af sted. Hendes far var ikke meget for det, og prøvede at tale hende fra det. Men forgæves. Hun var fast besluttet på at bruge sine evner, der hvor der var mest brug for dem.

Hospitalet

Rebekka havde aldrig oplevet noget lignende. Bygningen var faldefærdig, manglen på udstyr og medicin var alarmende og personalet var udslidt. Strømmen gik med jævne mellemrum, og rent vand var en luksus. Der var en verden til forskel fra Jordens velfungerende og sterile hospitaler. Men det bekræftede hende kun i hendes beslutning: Der var mere brug for hende her.

Hun havde troet at hospitalet var langt fra krigshandlerne, men en dag kom demonstrationerne til deres distrikt. De sårede kom i bølger. Det var hende der stod i modtagelsen og hun lærte hurtigt at dele folk op: De heldige, som kunne vente med behandling, De akutte som skulle behandles nu, og så var der De uheldige. Det var hårdt, men nødvendigt at prioriterer. De fem operationsstuer havde en maksimal kapacitet, og det gjaldt om at få det bedste ud af dem. Det var mest arbejderne som kom til skade. Firmaernes lejesoldater var overlegne hvad gjaldt udstyr og træning, og Rebekka begyndte føle sympati med demonstranterne, der blot ønskede bedre livsvilkår. Kampen tog til, og inden længe blev kloakkerne og drikkevandsforsyningen sat ud af funktion, samtidig med at vaccinationsprogrammerne brød sammen. Hun havde kun læst om polio, kolera og mæslinger i historiebøgerne, men her dræbte de folk i hobetal. Sådan gik et års nedslidende lægearbejde, hvor Rebekka for alvor fik sin ilddåb. Hun blev et ganske uundværligt tandhjul i hospitalet, og selvom hun arbejdede 20 timer i døgnet, så følte hun at hendes liv havde fået en mening. Men lejesoldaterne begyndte at se skævt til hospitalet. De terroriserede dagligt patienterne, forhørte og førte udvalgte demonstranter væk. Lægerne gjorde modstand. De nægtede at udlevere deres patienter. Og konflikten med ordensmagten tog til. Det er blevet diskuteret om hvorvidt bombningen var en utilsigtet hændelse, eller om lejesoldaterne bare havde fået nok. Men Rebekka var der, og hun kan fortælle om hvordan en eksplosion fik bygningen til at styrte sammen.

Magnus

Da Rebekka vågnede igen lå hun på skuldrene af en ung mand. Han slæbte hende gennem ruinerne, og dybt ned i byens hemmelige tunneller, hvor den lokale oprørsgruppe havde deres feltlazaret. Imens hun kæmpede med febevildelsen tog han sig af hende, vaskede hendes sår og talte beroligende til hende. Hvad end det gjorde ved hende, så virkede det. Hun fik det langsomt bedre, og i takt med at hun genvandt sin styrke blev Rebekka mere og mere fascineret den unge mand og hans gruppe af frihedskæmpere. Uden

tanke på deres eget liv, kæmpede de en ulige kamp mod en frygtelig modstander. De var alle en del af noget som var større end dem selv. Hun talte en del med Magnus og hans passion var smittende. Og så havde hans øjne en dybde hun kunne fortabe sig i...

Så snart hun kunne, begyndte hun at hjælpe til med de sårede. Hun måtte erkende at oprørerne stort set ikke havde nogen sundhedsfaglig viden, og inden længe havde hun overtaget ledelsen af felthospitalet. Magnus støttede hende, og hun kunne mærke at hans accept fik resten af gruppen til at respektere hende. Hun oplærte dem i basal førstehjælp, kirurgi og sygepleje, og Magnus var den ivrigste elev af dem alle. Han havde også nogle ting han kunne lære hende, og han åbnede op for sider af hende hun ikke vidste hun havde. Han viste hende hvordan man brugte en riffel, lærte hende at udse sig et mål og forfølge det lydløst gennem ruinbyen. Derfra var der ikke langt til den første ilddåb og snart var hun et velkendt og agtet ansigt blandt de revolutionære.

Talen

Der var stadig en stor del af Mars arbejderklasse, som endnu ikke havde tilsluttet sig kampen. Det var dem de ville nå ud til, da de brød ind i Broadcast-centeret. Rebekka havde forberedt en tale, som skulle vække de sidste arbejdere fra deres dvale. De havde ti minutter fra de sparkede døren op til at lejesoldaterne ville være der. Det var hurtigt ind, og hurtigt ud. Boris tog sig af gidslerne, lille Rolf ordnede det tekniske og Magnus holdt vagt. De skulle købe Rebekka nok tid til at sprede budskabet. Det var de længste ti minutter i deres liv. Men ikke kun pga. det dødsensfarlige arbejde. Imens hun holdt talen så hun Magnus kæmpe mod de indtrængende lejesoldater. Hun så pludselig den unge frihedskæmper i et helt nyt lys. De vidste ikke hvordan de kom helskindet tilbage, men mod alle odds lykkedes det. Talen blev sendt ud til alle distrikterne. Og de overlevede flugten. Hele gruppen fejrede dem som helte, og de festede natten igennem. Rebekka og Magnus fandt hurtigt et ledigt værelse. Akademikeren fra Jorden og proletarknægten fra underverdenen, pludselig følte de sig tættere knyttet end de før havde været til noget andet menneske. Beruset af adrenalin, vodka og sejr fandt deres kroppe hinanden, og de smeltede sammen.

Barnet

Barnet var sygt. Deres barn. Det var hjertet. Det slog ikke som det skulle, og det lille menneske var helt blå og hev efter vejret. Det havde brug for mere end den behandling Rebekka kunne give ham. Det er begrænset hvor store indgreb man kan gøre i et primitivt felthospital dybt under jorden. Magnus anede ikke sine levende råd, og han forberedte sig på at måtte begrave sin førstefødte datter. Men Rebekka kunne ikke forlig sig. Hun måtte gøre noget, koste hvad det ville. En nat imens Magnus lå og sov, kyssede hun ham farvel, tog barnet og stak af.

Den fortabte datter

Hendes far brød grædende sammen da hun endelig kom hjem. Han omfavnede hende og mellem tårerne fortalte han hende hvor højt han elskede hende og hvor bekymret han havde været. Rørt af hans varme omfavnelser gav hun slip for første gang i tre lange år. Hun hulkede og tiggede ham om tilgivelse og hjælp. Han brugte alle sine kontakter og al sin magt, så inden næste dag havde hun fået en ny identitet, en tid hos en plastikkirurg og et nyt barnehjerte var blevet sat til dyrkning.

Et nyt liv

Rebekka vænnede sig aldrig til sit nye ansigt, men hun var eftersøgt og det var prisen for at vende tilbage. Det vigtigste var at den lille fik et nyt hjerte. Det havde taget ni måneder for den raske klon at blive klar, men i morgen skulle hjertet høstes og så kunne hun endelig sove trygt igen.

Nemesis

Pludselig gik alarmerne. Først den lokale, så den store. Noget skreg inde i hende, og fik hende til at styrte ud på gangen. Og der, omgivet af sikkerhedspersonel, lå hendes far badet i sit eget blod. To skud havde smadret hans hoved, og dræbt ham på stedet.

De bar ham væk, og Rebekka vendte tilbage til lejligheden imens hun prøvede at holde sammen på sig selv. Hun nåede blot at sætte sig før det bankede på døren.

Jagten

Rugemoren var flygtet med hendes barns hjerte! Hun havde dræbt hendes far, og flygtet. Hun måtte skaffe det hjerte! Hendes datter var døende! En pludselig viljestyrke vækkede sig i hende. Hun pakkede sin syge datter sammen, og skaffede et hold af dusørjægere. Hun var chippet, og jagten var sat ind. Signalet tog dem tilbage til Mars, til den berygtede Zeta-mine. Herefter blev sporet koldt.

Det var let at få et arbejde i minen. De ville ikke engang se hendes eksamensbevis. Hvis hun sagde at hun var læge så tog de det for gode varer. Hun løj sig til en specialuddannelse i pædiatri, og fik ansvaret for minens børnedepot på etage 101. Der var mere end 100.000 børn opmagasineret, men med udelukkelsesmetoden og lidt held burde hun kunne finde klonen. Det var en pige, den var ankommet inden for den sidste uge og hun vidste hvordan barnet måtte se ud og hvordan det måtte lugte. Hun skulle nok finde det.

Elevatoren

Der var gået tre måneder, og hun var kun nået igennem halvdelen af de potentielle børn. Tiden var knap. Hendes datter lå dødssyg i det værelse de havde fået tildelt. Rebekka var i gang med at læse journalerne igennem da alarmerne pludselig gik. Noget var galt nede på børnedepotet. Hun prøvede at ringe til personalet, men hende der svarede var fuldstændig grædefærdig og talte i vildelse.

Hun måtte finde ud af hvad der var galt. Rebekka styrtede ind i den nærmeste elevator, og satte kursen mod etage 101. Da elevatoren satte i gang så hun op. Hendes hjerte slog et slag over. Midt i det lille rum stod Magnus.